

Predikan i Kyrkhults kyrka 2013 av Tobias Bäckström

Söndag efter alla helgons dag

”Vårt evighetshopp”

Job 17:15-16

1 Kor 15:35-49

Joh 6:37-40

Ps: 302, 636, 795, 300

”Jag ska låta dem uppstå på den yttersta dagen” säger Jesus. Förstår vi det oerhörda i dessa ord? Inser vi hur radikalt det är? Eller har vi hört det så många gånger att vi inte tänker på innebörden. ”Jag ska låta dem uppstå på den yttersta dagen”, vad är det för en människa som säger något sådant?

Vi kan börja med att konstatera att någon annan inte har sagt något liknande. Inte Muhammed, inte Buddha eller någon annan religiös ledare. Åtminstone inte någon som varit vid sina sinnens fulla bruk. Oavsett om man tror på det Jesus säger eller inte, så är det ett faktum att han var unik i det här avseendet, ingen har tidigare kommit med ett sådant löfte, att han skulle låta oss uppstå på den yttersta dagen. Det är ju i sig intressant att han inte bara blev avfärdad som en galning av sin samtid. Men hur ska vi kunna lita på honom, hur ska vi kunna veta att han talar sanning?

I gamla testamentets tid så fanns det ingen utvecklad uppståndelsetro. I dagens läsning ur Jobs bok så kommer detta till uttryck: ”Går hopp och lycka med mig till dödsriket, skall de följa mig ner i mullen?” Hopp och lycka var något som hörde detta livet till, sen kunde man glömma det. Även i den övriga världen i antiken så var dödsriket en skugglik plats, en värld som man helst ville glömma.

Därför var det i det gamla Israel, så viktigt att man fick söner som kunde bära namnet vidare. Kunde man inte leva vidare som individ så var förhoppningen att få leva vidare genom sina barn. Någon individuell uppståndelse trodde man inte på, man uppstod i sina efterkommande.

Men när vi närmar oss nytestamentlig tid så växer det fram en tro på en kroppslig uppståndelse. Gud kom med antydningar genom sina profeter, men det var först med Jesus själv som det kom till fullt uttryck. Jesus nöjer sig inte med att tala om för oss att vi ju har möjlighet att leva vidare genom vårt DNA som förs vidare till nästa generation eller att vårt namn ska leva vidare i kommande släktled. Nej, uppståndelsen är inte bara ett kollektivt fenomen, han talar om att vi som individer ska uppstå.

Även idag så är ju uppståndelsetron ifrågasatt. Man talar om livets cirkel, man talar gärna om att de som avlidit lever vidare i våra minnen. Han eller hon finns kvar bland oss genom att vi minns och pratar om denne.

Även inom kyrkan så tvekar många inför den kroppsliga uppståndelsen. Man talar inte så ofta om den. Kanske känns den även för oss *för* kontroversiell, *för* konkret och påträngande. Och det är ju egentligen inget nytt. Genom hela kyrkans historia så har det då och då uppstått sekter som börjat tala om kroppen som själens fångelse, något som vi ska bli befriade ifrån. Kroppen

och materien betraktar man som lägre stående, eller rent av som ond. En syn som ursprungligen kommer från det antika grekiska tänkandet.

De första kristna bröt med detta och det märks inte minst i hur man började begrava sina döda. Istället för att kremdera dem som var det vanliga, så begravde man kropparna som de var. I Roms katakomber högg man ut underjordiska gångar och rum där man förvarade sina döda i väntan på uppståndelsen.

Och det var inte så att man tog förde dem åt sidan för att glömma bort dem. Tvärtom så behandlade man dem som om de fortfarande levde. Man firade gudstjänst i katakomberna, de dödas gravar, man ville att de döda skulle finnas med i deras böner. Allt detta bröt med den tidens syn på de döda.

Talet om kroppens uppståndelse är inte okomplicerat. I sammanhanget som dagens evangelium är hämtat så talar Jesus om sig själv som livets bröd som kommit ned från himmelen. Ett tal som avslutas med att lärjungarna säger: ”Det är outhärdligt det han säger. Vem står ut med att höra på honom?” Det var för kroppsligt, för påtagligt.

Ja, att kroppen är något ont, något som vi lika gärna kan vara utan, i en andlig himmel fylld av ljus, den synen ligger nära till hands. Den himmelska kroppen skulle då vara en andlig eller eterisk ljusgestalt, men inte av kött och blod.

Och i många fall så kan vi ju ha goda skäl för en sådan tro. Även om kroppen inte är något ont så *gör* ju kroppen ibland ont. Lidande, smärta, sjukdom har ju ofta med kroppen att göra. Ska detta vara något som vi ska få fortsätta dras med även efter vårt jordeliv? Och även om vi låter bli att kremdera våra döda så förmultnas ju ändå kropparna och blir till jord. Prästen säger ju vid varje begravning: ”Av jord har du kommit, jord ska du åter bli.”

Ja, det var frågor som diskuterades redan i Korint bland de första kristna. Paulus har en lång utredning i episteltexten om hur de döda uppstår, vilket ju visar hur tron på detta var ifrågasatt redan då. Han jämför med hur fröet läggs i jorden för att dö, och sen uppstå i form av en planta. På samma sätt med våra uppståndelsekorppar: de kommer inte att vara behäftade med sjukdom och död, eller påverkas av processer som åldrande. Vi kommer visserligen bli jord, som sägs vid begravningen, men sen lägger ju prästen till: ”Men Jesus Kristus ska uppväcka dig på den yttersta dagen”.

Ja, det är Jesus själv som har lovat oss detta. ”Jag ska låta dem uppstå på den sista dagen”. Och vi kan lita på att han visste vad han pratade om. Det var inte bara var bara tomma ord. Han började med att uppväcka Lasaros som en föraning för folket. Och sen uppstod han själv. För att skingra alla tvivel. Lasaros uppväcktes från de döda, levde ytterligare några år och dog sen igen. Jesus uppståndelse var något annat, hans uppståndelsekropp var inte längre bunden av denna tids processer. Och det är även detta som väntar även oss på den sista dagen.